

ՔԱՆՍՏԱՆԿԱՆ

ԴՈՒՆ ՀԱՅՐ ՄՏՔԻ, ՀՈԳԻԻ,

ԹՈՐԳՈՒՄ ՍՐԵԱԶԱՆԻ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

Ալ չըկաս դուն, մեծ մեռել, ու ես մինակ եմ հիմա,
 Այս բազմամբոխ հանդէսին՝ զոր ապրիլ մենք կ'անուանենք,
 Ըսկիզբն որուն մենք ըրինք հակասներէ հակոսնեայ,
 Ես՝ ժայթփին մէջը զարնան, դուն՝ էջփիզ մէջն առունի:

Ի՛նչ շուտ կ'անցնին տարիներ, ըսես երէկ էր որ մենք
 Տարինք դազաղղ հողերուն, ուր կը հանգչէր փառքը քու,
 Առաջաւանդած յաւերժին խաղաղագեղ ջուրերուն.
 Մարդոց այն օր ի՛նչ իրաւ սիրքը բացուեւ էր լալու:

Կարծես դարեր են անցեր այդ օրերէն զքամասօղ,
 Սակայն ներսն իմ յուզն է ողջ մայրամուսին քու շրմեղ.
 Ինչպէ՛ս կ'ըզգամ զիս պանդուխտ՝ սիրելիին ըսպասող:

Իմ որբութեանս բախտազուրկ, զի դուն եղար հայրն իրաւ,
 Հայրը անոնց ամենուն, համբան որոնց չունեցաւ
 Կանաչ ընծիւզն արիւնին. դուն հայր մըսի, հոգիի:

Ե. Դ. Բ. Ա. Բ. Դ.

